

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 761

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 decembrie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 451 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479 ⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	2-4	954. — Hotărâre pentru modificarea art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 484/2013 privind suplimentarea bugetului Ministerului Sănătății din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2013, și aprobarea unor limite de cheltuieli pentru finanțarea primei faze a programului de cooperare pentru dezvoltarea capacităților de chirurgie cardiacă neonatală și infantilă în România.....	12
Decizia nr. 452 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	4-6	958. — Hotărâre pentru completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 53/2011	13
Decizia nr. 453 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. 3 din Codul penal	7-8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 456 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	9-10	1.124. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind modificarea anexei nr. 1.27 la Regulamentul de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 633/2006	14-16
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
953. — Hotărâre privind transmiterea unui sector de drum de interes județean din domeniul public al orașului Bragadiru și din administrarea Consiliului Local al orașului Bragadiru în domeniul public al statului și în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a obiectivului de investiții de interes național „Pasaj suprateran pe DJ 602 — Centura București—Domnești”, precum și declararea acestuia din categoria drumurilor de interes județean și încadrarea în categoria funcțională a drumurilor de interes național.....	11-12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 451

din 7 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Management Grup” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.593/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 85D/2013.

La apelul nominal, pentru autorul excepției răspunde apărătorul ales Cristian Bogdan Pârnu, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Tribunalului București — Secția a VI-a civilă, precum și în notele scrise depuse la dosar. Susține, astfel, că dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor privind începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a persoanei juridice, încalcă prevederile art. 4, art. 16, art. 23 alin. (11), art. 45, art. 53 și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție. Consideră că înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor respective aduce atingere prezumției de nevinovăție, prin antepunerea într-o cauză penală în care vinovăția nu a fost încă dovedită. Face trimitere la art. 21 lit. g) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, potrivit căreia sunt înregistrate ca mențiuni numai hotărârile de condamnare, nu și aspectele ce privesc urmărirea penală sau trimiterea în judecată. De asemenea, face comparație între, pe de o parte, evidența cazierului judiciar în care se notează în mod provizoriu, până la soluționarea definitivă a cauzei, date privind persoanele fizice sau juridice față de care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și, pe de altă parte, evidența rezultată din mențiunile înscrise în registrul comerțului. Prin urmare, în cazul persoanei fizice se asigură protecție în ceea ce privește faptul că aceasta este subiectul unui dosar penal, în schimb persoana juridică nu beneficiază de același regim de protecție, deși pot apărea consecințe grave în activitatea comercială.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală. În acest sens, arată că nu se poate face comparație între cazierul judiciar, pe de o parte, care ține evidența condamnărilor persoanei fizice/juridice și în cadrul căruia

mențiunile privind punerea în mișcare a acțiunii penale sau luarea vreuneia din măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală reprezintă mențiuni provizorii, și, pe de altă parte, certificatul constatator eliberat de registrul comerțului cu privire la comerciantul persoană juridică, care este guvernat de rațiuni distincte determinate de necesitatea derulării în bune condiții a vieții comerciale. Referitor la dispozițiile art. 21 lit. g) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, potrivit cărora sunt înregistrate ca mențiuni numai hotărârile de condamnare, nu și aspectele privind urmărirea penală sau trimiterea în judecată, face observația că la data edictării normei respective nu exista instituția răspunderii penale a persoanei juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.593/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Euro Management Grup” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect radierea unei mențiuni înscrise în registrul comerțului referitoare la starea societății comerciale, și anume „stare firmă [...] urmărire penală, trimitere în judecată”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor privind începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a persoanei juridice, încalcă egalitatea în drepturi, prezumția de nevinovăție, libertatea economică și protecția concurenței loiale, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât aduc o atingere gravă drepturilor și intereselor societății comerciale și afectează, în mod indirect, persoanele fizice care dețin diverse calități în cadrul persoanei juridice, ca titulari de drepturi și libertăți consacrate de Constituție. Astfel, consideră că înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor privind începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a persoanei juridice aduce atingere prezumției de nevinovăție, prin antepunerea de către organele judiciare a soluției într-o cauză penală în care vinovăția nu a fost încă dovedită. În acest sens, face trimitere la Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, în cadrul căreia legiuitorul a consacrat prezumția de nevinovăție prin ipoteza prevăzută de dispozițiile art. 21 lit. g), potrivit cărora sunt înregistrate ca mențiuni numai hotărârile de condamnare, nu și aspectele ce privesc urmărirea penală sau trimiterea în judecată.

Referitor la critica privind tratamentul discriminatoriu, autorul excepției arată că, potrivit art. 11 din Legea nr. 290/2004, în evidența cazierului judiciar organizată la unitățile de poliție se notează în mod provizoriu, până la soluționarea definitivă a cauzei, când se șterg din evidență, date privind persoanele fizice sau juridice față de care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale sau față de care a fost luată una dintre măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Deci este

vorba despre o evidență internă, care nu este destinată publicului larg, în opoziție cu evidența rezultată din mențiunile înscrise în registrul comerțului, care are în vedere informarea generală. Datele menționate nu se înscriu în certificatul de cazier judiciar eliberat persoanei fizice sau, după caz, persoanei juridice. Prin urmare, în cazul persoanei fizice, acordându-se eficiență prezumției de nevinovăție, se asigură protecție în ceea ce privește faptul că aceasta este subiectul unui dosar penal, în schimb, persoana juridică „beneficiază” de o expunere în sens negativ, concretizată prin aducerea la cunoștința publicului a implicării într-o afacere penală, ceea ce se constituie într-un „cvasicazier de condamnare”.

De asemenea, consideră că prin efectuarea de mențiuni provizorii în registrul comerțului referitoare la starea societății, și anume cu privire la începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, persoana juridică a cărei vinovăție nu a fost încă dovedită și împotriva căreia nu a fost pronunțată o hotărâre de condamnare definitivă este plasată în mod nepermis într-un con de umbră, întrucât este exclusă de la normalitatea vieții comerciale, atât angajații, cât și partenerii contractuali devenind sceptici în ceea ce privește derularea firească a operațiunilor comerciale. Astfel, prin înscrierea în registrul comerțului a acestor mențiuni arbitrare, sunt afectați, în mod indirect, și asociații/acționarii persoanei juridice, restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților lor legitime nerespectând cerințele constituționale ce vizează proporționalitatea și nediscriminarea în materia restrângerii exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale.

În fine, autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală generează un regim concurențial discriminatoriu pentru comercianții persoane juridice față de care au fost efectuate mențiuni cu privire la începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, prin limitarea posibilității de a încheia noi contracte comerciale și de a demara noi proiecte de afaceri, ceea ce conduce practic la eliminarea din piață a persoanelor juridice în cauză, chiar și în condițiile în care nu există o hotărâre definitivă de condamnare, iar, ulterior, instanța de judecată pronunță o hotărâre de achitare.

Tribunalul București — Secția a VI-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor art. 4 și 16, art. 23 alin. (11), art. 53 și art. 45 raportat la art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile din Constituție invocate de autorul excepției, referitoare la prezumția de nevinovăție, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, egalitatea în drepturi și libertatea economică. Mai arată că reglementarea unei proceduri de informare în cazul persoanelor juridice are ca scop asigurarea unei evidențe și monitorizării a măsurilor luate împotriva persoanei juridice învinuite sau inculpate într-un proces penal, pentru a garanta că pedepsele aplicate vor fi în mod efectiv executate. Comunicarea datelor prevăzute la art. 479⁷ din Codul de procedură penală se face în vederea efectuării de către organele care au autorizat sau înregistrat persoana juridică a mențiunilor corespunzătoare. Modalitatea efectivă prin care sunt notate aceste mențiuni, rubrica unde se face notarea, accesibilitatea acestor informații reprezintă o problemă de aplicabilitate a legii, și nu una de constituționalitate. Prin instituirea acestei proceduri de informare

este creat cadrul legal pentru urmărirea procesului penal de către organele care au autorizat sau înregistrat persoana, iar, în cazul în care persoana juridică este găsită vinovată de săvârșirea unei infracțiuni care are legătură cu obiectul de activitate pentru care persoana a fost autorizată să se înființeze, aceste organe pot evalua dacă este sau nu necesar să îi retragă autorizația, ca măsură administrativă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, introduse prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

„Organul judiciar comunică organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a persoanei juridice, la data dispunerii acestor măsuri, în vederea efectuării mențiunilor corespunzătoare.

Organele prevăzute în alin. 1 sunt obligate să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore de la data înregistrării, în copie certificată, orice mențiune înregistrată de acestea cu privire la persoana juridică.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) privind economia de piață, libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, precum și a prevederilor art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează procedura de informare în cazul tragerii la răspundere penală a persoanei juridice, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor privind începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a persoanei juridice nu reprezintă o antepunere a soluției de către organele judiciare și nu aduce atingere prezumției de nevinovăție, consacrată de art. 23 alin. (11) din Constituție. Persoana juridică învinuită sau inculpată într-un proces penal are la îndemână toate mijloacele procesuale prin care își poate organiza apărarea, beneficiind, până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre penală definitivă, de aplicarea principiului prezumției de nevinovăție, care este prevăzut și de art. 52 și art. 66 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 53 din Constituție, nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece prevederile constituționale invocate permit restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți în vederea desfășurării instrucției penale. În acest sens, dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală stabilesc obligațiile care incumbă, pe de o parte, organului judiciar, iar, pe de altă parte, organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, cu privire la înregistrarea mențiunilor privind începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a acesteia. Comunicarea de către organul judiciar a datelor prevăzute de dispozițiile de lege criticate se face în vederea efectuării de către organele care au autorizat și înregistrat persoana juridică a mențiunilor corespunzătoare. Reglementarea procedurii de informare în cazul tragerii la răspundere penală a persoanei juridice are ca scop asigurarea unei evidențe a măsurilor luate împotriva persoanei juridice învinuite sau inculcate într-un proces penal și garantarea, în eventualitatea unei hotărâri definitive de condamnare, a executării pedepsei aplicate.

Având în vedere scopul procedurii de informare, dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici principiului nediscriminării. În jurisprudența sa,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Euro Management Grup” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.593/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și constată că dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 452

din 7 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Curtea Constituțională a subliniat în mod constant că egalitatea nu înseamnă uniformitate și că pentru situații diferite se impun soluții juridice diferite. Astfel, în Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea a reținut că principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. De asemenea, în Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998, Curtea a statuat că principiul egalității nu presupune uniformitate, așa încât toate situațiile să fie tratate în același fel, ci presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit. Procedura de informare reglementată de textul de lege criticat se aplică tuturor persoanelor juridice, în mod nediscriminatoriu, obligația organelor judiciare de a informa organele care au autorizat și înregistrat persoana juridică fiind generală.

În fine, Curtea reține că dispozițiile art. 479⁷ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu încalcă nici prevederile art. 45 și art. 135 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece persoanei juridice învinuite sau inculcate într-un proces penal nu îi sunt stabilite interdicții cu privire la desfășurarea de activități economice, aceasta fiind liberă să efectueze acte de comerț și să intre în relații contractuale cu terțe persoane.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Mechereș în Dosarul nr. 8.040/271/P/2012 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 107D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Face trimitere, referitor la

instituția recunoașterii vinovăției, reglementată de dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, la Decizia Curții Constituționale nr. 198/2013. În ceea ce privește comparația făcută de autorul excepției între persoanele trimise în judecată printr-un singur rechizitoriu pentru mai multe fapte, pe care, însă, nu le recunosc în totalitate, și persoanele trimise în judecată prin rechizitorii separate pentru infracțiuni aflate în concurs, care pot, astfel, să solicite aplicarea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală pentru faptele a căror săvârșire o recunosc, reprezentantul Ministerului Public invocă Decizia nr. 44/1996, prin care Curtea Constituțională a reținut că, dacă, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, acest fapt nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.040/271/P/2012, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Vasile Mechereș cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și accesul liber la justiție, în măsura în care se interpretează în sensul că procedura prevăzută de art. 320¹ din Codul de procedură penală și, implicit, atenuarea răspunderii penale sunt aplicabile doar în condițiile în care inculpatul recunoaște toate faptele reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței în situația infracțiunilor aflate în concurs real. Consideră că dispozițiile procedurale analizate trebuie interpretate extensiv, înțelesul normei de procedură fiind acela de a verifica corespondența dintre starea de fapt acceptată de către inculpat și cea descrisă în rechizitoriu ori în hotărârea de admitere a unei plângeri în condițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, prin prisma probelor administrate în cursul urmăririi penale, suficiente prin ele însele pentru a se pronunța o hotărâre de condamnare. Arată că în niciun caz nu poate fi impusă inculpatului o atitudine de acceptare a tuturor actelor materiale ce realizează conținutul unor infracțiuni distincte aflate în concurs pentru a putea beneficia de cauza de atenuare de răspundere. Totodată, maniera de reglementare a textului apreciat ca neconstituțional, prin formularea „*recunoaște în totalitate faptele reținute*”, poate da naștere la interpretări diferite în practică. Astfel, unele instanțe apreciază că recunoașterea inculpatului trebuie să vizeze toate faptele deduse judecătii, în timp ce alte instanțe acceptă posibilitatea aplicării parțiale a procedurii doar cu privire la unele dintre infracțiunile aflate în concurs, în măsura recunoașterii inculpatului și a manifestării acestuia de voință. Prin interpretarea restrictivă a textului de lege criticat se creează, astfel, o situație de inechitate între persoanele care, din cauza unor factori ce nu țin de voința lor, sunt trimise în judecată printr-un singur rechizitoriu pentru mai multe fapte, pe care, însă, nu le recunosc în totalitate, și persoanele care, din varii motive, sunt trimise în judecată în dosare distincte, prin rechizitorii separate, pentru infracțiuni aflate în concurs, acestea din urmă putând beneficia de

dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, în funcție de manifestarea de voință, pentru faptele a căror săvârșire o recunosc.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că autorul excepției nu invocă o problemă de constituționalitate, ci una de legiferare, fiind necesară intervenția legiuitorului pentru rezolvarea situației de inechitate ce se creează între inculpați care recunosc parțial faptele, dar unii sunt trimiși în judecată printr-un rechizitoriu unic, iar alții — prin rechizitorii diferite. Totodată, face trimitere și la deciziile nr. 975/2012 și nr. 988/2012, prin care Curtea Constituțională a statuat că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 și 21 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, introdus prin art. XVIII pct. 43 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. În acest sens, Curtea reține că aplicarea procedurii simplificate este o derogare de la dreptul comun, care presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în prima fază a procesului penal au fost dezlegate în totalitate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului. Această procedură nu este însă un drept fundamental și inculpatul este liber să uzeze sau nu de ea, după cum instanța de judecată, în

condițiile în care constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, poate respinge cererea.

Totodată, aspectele legate de identificarea faptei și vinovăția autorului așa cum au fost reglementate în textul criticat nu neagă celelalte judecăți referitoare la aplicarea pedepsei și la individualizarea ei, judecătorul putând dispune condamnarea inculpatului cu reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și cu reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii. Astfel, potrivit art. 72 din Codul penal, la stabilirea și la aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a aceluiași cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. Or, așa cum rezultă din alin. 1 și 2 al art. 320¹ din Codul de procedură penală, inculpatul, din proprie voință, poate declara că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în rechizitoriu și poate solicita ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și, cu titlu de excepție, pe baza unor înscrisuri în circumstanțiere pe care le poate administra la acel termen. În măsura în care consideră că urmărirea penală a fost efectuată cu încălcarea prevederilor legale, atunci inculpatul este liber să nu uzeze de procedura simplificată.

Așa fiind, ori de câte ori există dubii cu privire la vinovăția inculpatului, care prin ele însele pot constitui cauze care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale ori care înlătură caracterul penal al faptei, instanța este datoare să respingă cererea formulată, întrucât înlăturarea vinovăției presupune aplicarea legii în acord cu dreptatea ca valoare supremă a statului de drept. Nici nu ar putea fi admisă o teză contrară, deoarece ar echivala cu admiterea posibilității condamnării unui inculpat nevinovat pentru o faptă pe care, din diferite rațiuni, acesta a înțeles să o recunoască odată cu cererea de aplicare a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală. Așa cum rezultă din economia sistematică a prevederilor contestate,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Vasile Mechereș în Dosarul nr. 8.040/271/P/2012 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

legiuitorul, în acord cu dispozițiile constituționale invocate, creează cadrul procesual adecvat unei justiții echitabile.

Prin urmare, ținând seama de efectele unei astfel de proceduri și de considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, Curtea reține că limitele înlăuntrul cărora judecătorul poate respinge cererea formulată au în vedere criteriile obiective și rezonabile, întrucât, indiferent că ne aflăm în fața unei recunoașteri totale sau parțiale a vinovăției, ceea ce prevalează constă în existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a vinovăției este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției. De altfel, posibilitatea judecătorului de a respinge cererea de recunoaștere a vinovăției și de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție, mai ales în cazurile în care se exercită o presiune asupra inculpatului de a-și recunoaște vinovăția.

În același sens sunt și Decizia nr. 975 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2013, și Decizia nr. 988 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2013.

În realitate, autorul excepției este nemulțumit de modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală de către instanțele judecătorești, întrucât unele instanțe apreciază că recunoașterea inculpatului trebuie să vizeze toate faptele deduse judecății, în timp ce alte instanțe acceptă posibilitatea aplicării parțiale a procedurii simplificate doar cu privire la unele dintre infracțiunile aflate în concurs, în măsura recunoașterii inculpatului și a manifestării acestuia de voință. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 453

din 7 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. 3 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ion Olteanu și Adriana Olteanu în Dosarul 15.979/225/2012 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 135D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției Ion Olteanu a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. 3 din Codul penal. În acest sens, arată că stabilirea unui tratament sancționator mai sever pentru infracțiunea de ultraj săvârșită în modalitatea prevăzută la art. 239 alin. 2 din Codul penal reprezintă opțiunea legiuitorului și nu aduce nicio atingere principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2013, pronunțată în Dosarul 15.979/225/2012, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. 3 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Ion Olteanu și Adriana Olteanu cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe a procurorului de netrimiteră în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal, care reglementează infracțiunea de purtare abuzivă săvârșită de un funcționar public, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin lovire sau alte acte de violență, încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece prevăd o pedeapsă diferită de cea instituită de art. 239 alin. 2 din Codul penal pentru infracțiunea de ultraj, care are un element material identic, fiind săvârșită, însă, de un cetățean împotriva unui funcționar public aflat în exercițiul funcțiunii. Arată că, potrivit art. 1 din Legea nr. 155/2010, „*Poliția locală se înființează în scopul exercitării*

atribuțiilor privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei”. Astfel fiind, dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal prevăd pedeapsa alternativă a amenzii pentru infracțiunea de purtare abuzivă având ca subiect activ funcționarul public care încalcă tocmai drepturile pentru care este plătit de cetățean să le apere, în timp ce fapta identică comisă de cetățean, incriminată sub denumirea de ultraj, se sancționează, potrivit art. 239 alin. 2, cu închisoarea. Consideră că discriminarea între cetățeni este evidentă, cu atât mai mult cu cât pedepsele prevăzute de art. 250 din Codul penal pentru celelalte modalități de săvârșire a infracțiunii de purtare abuzivă sunt identice cu pedepsele prevăzute de art. 239 din cod pentru modalitățile similare de săvârșire a infracțiunii de ultraj.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal nu aduc nicio atingere prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate de autorii excepției, care compară infracțiunea de purtare abuzivă, prevăzută de art. 250 alin. 3 din Codul penal, cu infracțiunea de ultraj, reglementată de art. 239 alin. 2 din Codul penal. Astfel, în timp ce pentru lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, aceeași faptă săvârșită, însă, împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, fără ca legiuitorul să mai ofere ca alternativă posibilitatea aplicării pedepsei amenzii. Arată că, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, art. 16 din Legea fundamentală vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și necesitatea lui, chiar dacă elementul material al laturii obiective în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 250 alin. 3 și art. 239 alin. 2 din Codul penal este, teoretic, similar.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal, modificat prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Autorii excepției critică dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal, care reglementează infracțiunea de purtare abuzivă săvârșită prin lovire sau alte acte de violență de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, pe motiv că ar genera discriminare între funcționarii publici, pe de o parte, și, pe de altă parte, persoanele acuzate — în temeiul art. 239 alin. 2 din Codul penal referitor la ultraj — de lovire sau orice acte de violență comise asupra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, întrucât, în primul caz, legiuitorul a prevăzut pedeapsa alternativă cu amendă, în timp ce, în cel de-al doilea caz, avem de-a face doar cu pedeapsa închisorii.

Instituirea unui tratament sancționator mai sever pentru o anumită infracțiune sau modalitate de săvârșire a unei

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Olteanu și Adriana Olteanu în Dosarul 15.979/225/2012 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și constată că dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

infracțiuni, apreciată de legiuitor ca având un grad mai ridicat de pericol social, așa cum este și cazul infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 250 alin. 3 din Codul penal, nu este de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Legea fundamentală, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a incrimina modalitățile de săvârșire a infracțiunilor, de a stabili pedepsele aplicabile acestora în raport de gravitatea faptelor incriminate și, în anumite situații, de a circumstanția subiecții vizați de ipoteza normei legale. Diferența de tratament invocată de autorii excepției are o justificare obiectivă și rezonabilă, dată de importanța deosebită pe care o au pentru societate funcțiile ce implică exercițiul autorității de stat. Infracțiunile care vizează persoanele ce ocupă astfel de funcții pun în pericol nu numai subiecții pasivi ai infracțiunii, ci însăși autoritatea statului. Totodată, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 127 din 18 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 19 mai 2004, că principiul înscris în art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și necesitatea lui.

În realitate, autorii excepției solicită modificarea dispozițiilor art. 250 alin. 3 din Codul penal, în sensul eliminării pedepsei alternative cu amendă. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 456

din 7 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Rodica Neagu în Dosarul nr. 8.574/4/2008/a5 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 349D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie. De asemenea, arată că, pe de o parte, din motivarea autoarei reiese că aceasta este nemulțumită de faptul că textul nu prevede o cale de atac, respectiv cea a recursului, ceea ce tinde la modificarea prevederilor legale. Pe de altă parte, textul criticat nu conține niciun fine de neconstituționalitate raportat la criticile formulate, deoarece art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, nu este incident în cauză, întrucât stabilirea taxei de timbru este o chestiune prejudicială și nu vizează fondul cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.574/4/2008/a5, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Rodica Neagu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei încheieri prin care a fost respinsă cererea de reexaminare privind acordarea ajutorului public judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece „limitează și restricționează în mod ilegal dreptul

părții reclamante de a avea acces la justiție, respectiv dreptul la un recurs efectiv”.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție, existența mai multor căi de atac nefiind, pentru toate cazurile, impusă de Constituție sau de vreun tratat internațional la care România este parte. De altfel, prevederile constituționale stabilesc că atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura de judecată sunt prevăzute prin lege, iar împotriva hotărârilor judecătorești părțile și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât procedura referitoare la judecarea cererii de reexaminare a încheierii prin care este stabilită taxa judiciară de timbru asigură respectarea tuturor drepturilor constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens arată că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, iar soluția legislativă criticată a fost preluată parțial de noul act normativ, cu diferența că încheierea pronunțată în soluționarea cererii de reexaminare este definitivă și nu irevocabilă. Prin noua reglementare a cadrului normativ privind taxele judiciare de timbru s-au prevăzut noi dispoziții, care se disting de cele anterioare, or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere irevocabilă.*”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru au fost abrogate expres prin art. 58 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013.

Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate cu privire la dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, care își produc efectele față de autoarea excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum*.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac. De asemenea, este invocat art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, sens în care este, de exemplu, Decizia nr. 1.558 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie 2012, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Rodica Neagu în Dosarul nr. 8.574/4/2008/a5 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui sector de drum de interes județean din domeniul public al orașului Bragadiru și din administrarea Consiliului Local al Orașului Bragadiru în domeniul public al statului și în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a obiectivului de investiții de interes național „Pasaj suprateran pe DJ 602 — Centura București—Domnești”, precum și declasarea acestuia din categoria drumurilor de interes județean și încadrarea în categoria funcțională a drumurilor de interes național

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 9 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (1), art. 13, art. 21 alin (1) și art. 221 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere art. 1 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 47/2004, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă preluarea unui sector de drum județean, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, trecut din domeniul public al orașului Bragadiru în domeniul public al statului, conform Hotărârii Consiliului Local al Orașului Bragadiru nr. 109/22.10.2013 și darea în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, precum și încadrarea acestuia în categoria funcțională a drumurilor de interes național, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a obiectivului de investiții de interes național „Pasaj suprateran pe DJ 602 — Centura București—Domnești”, în condițiile legii.

Art. 2. — Predarea-preluarea sectorului de drum prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile

interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Inventarul bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător, în condițiile legii.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 și 338 bis din 20 iulie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Gabriel Oprea

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine,

Dan-Coman Șova

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

DATELE DE IDENTIFICARE

ale unui sector de drum județean trecut din domeniul public al orașului Bragadiru în domeniul public al statului, care se dă în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine și care se încadrează în categoria funcțională a drumurilor de interes național, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a obiectivului de investiții de interes național „Pasaj supraterran pe DJ 602 — Centura București—Domnești”

Denumirea sectorului de drum care se preia	Persoana juridică ce transmite sectorul de drum	Persoana juridică la care se transmite sectorul de drum	Lungimea totală (km)	Terenul aferent sectorului de drum (mp)	Valoarea de inventar (lei)	Indicativ vechi	Indicativ nou
DJ 602 km 3 + 500 — km 5 + 000	Consiliul Local al Orașului Bragadiru (CUI 4993998)	Departamentul pentru proiecte de infrastructură și investiții străine (CUI 31116081), prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. (CUI 16054368)	L = 1,500	10.500	574.927.500	DJ 602	DN Pasaj Domnești

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 484/2013 privind suplimentarea bugetului Ministerului Sănătății din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2013, și aprobarea unor limite de cheltuieli pentru finanțarea primei faze a programului de cooperare pentru dezvoltarea capacităților de chirurgie cardiacă neonatală și infantilă în România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La articolul 2, alineatul (1) din Hotărârea Guvernului nr. 484/2013 privind suplimentarea bugetului Ministerului Sănătății din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2013, și aprobarea unor limite de cheltuieli pentru finanțarea primei faze a programului de cooperare pentru dezvoltarea capacităților de chirurgie cardiacă neonatală și infantilă în

România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 18 iulie 2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Limita cheltuielilor pentru organizarea acțiunilor primei faze a programului de cooperare pentru dezvoltarea capacităților de chirurgie cardiacă neonatală și infantilă în România de către specialiștii italieni este de 231 mii lei.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Gheorghe-Eugen Nicolăescu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii
nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate
publică, necesară realizării unor obiective de interes național,
județean și local, aprobate prin Hotărârea Guvernului
nr. 53/2011**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 33 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — După articolul 17 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 53/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 1 februarie 2011, se introduce un nou articol, articolul 17¹, cu următorul cuprins:

„Art. 17¹. — Sumele consemnate în contul proprietarilor pentru proiectele finanțate din fonduri structurale se consideră eligibile de la data consemnării acestora în contul proprietarilor, potrivit legii și în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 759/2007 privind regulile de eligibilitate a cheltuielilor efectuate în cadrul operațiunilor finanțate prin programele operaționale, cu modificările și completările ulterioare.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul delegat pentru proiecte
de infrastructură de interes național
și investiții străine,

Dan-Coman Șova

Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul transporturilor,

Ramona-Nicole Mănescu

București, 4 decembrie 2013.

Nr. 958.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GVERNUL ROMÂNIEI

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 1.27 la Regulamentul de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 633/2006

Având în vedere dispozițiile art. 4 lit. a) și c) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) din Legea nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa nr. 1.27 la Regulamentul de organizare și funcționare a birourilor de cadastru și publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 633/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.049 din

29 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară,
Marius Arthur Ursu

București, 21 noiembrie 2013.
Nr. 1.124.

ANEXĂ
(Anexa nr. 1.27 la regulament)

Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Maramureș

Nr. crt.	Județul	Biroul de cadastru și publicitate imobiliară	Unitatea administrativ-teritorială
1.	MARAMUREȘ	Baia Mare	municipiul Baia Mare
2.			orașul Baia Sprie
3.			orașul Cavnic
4.			orașul Seini
5.			comuna Ardușat
6.			comuna Ariniș
7.			comuna Asuaju de Sus
8.			comuna Băița de sub Codru
9.			comuna Băsești
10.			comuna Bicăz
11.			comuna Cicârlău
12.			comuna Coaș
13.			comuna Coltău
14.			comuna Dumbrăvița
15.			comuna Fărcașa
16.			comuna Gârdani

Nr. crt.	Județul	Biroul de cadastru și publicitate imobiliară	Unitatea administrativ-teritorială
17.			comuna Groși
18.			comuna Oarța de Jos
19.			comuna Recea
20.			comuna Săcălășeni
21.			comuna Sălsig
22.			comuna Șișești
23.			comuna Tăuții-Măgherauș
24.			comuna Ulmeni
25.			orașul Șomcuta Mare
26.			comuna Boiu Mare
27.			comuna Mireșu Mare
28.			comuna Remetea Chioarului
29.			comuna Satulung
30.			comuna Valea Chioarului
31.		Dragomirești	orașul Dragomirești
32.			comuna Bogdan Vodă
33.			comuna Botiza
34.			comuna Ieud
35.			comuna Poienile Izei
36.			comuna Rozavlea
37.			comuna Săcel
38.			orașul Săliște de Sus
39.			comuna Șieu
40.			comuna Strâmtura
41.		Sighetu Marmației	municipiul Sighetu Marmației
42.			comuna Bârsana
43.			comuna Bocicoiu Mare
44.			comuna Budești
45.			comuna Călinești
46.			comuna Câmpulung la Tisa
47.			comuna Desești
48.			comuna Giulești
49.			comuna Ocna Șugatag
50.			comuna Oncești
51.			comuna Remeți
52.			comuna Rona de Jos
53.			comuna Rona de Sus
54.			comuna Săpânța
55.			comuna Sarasău
56.			comuna Vadu Izei

Nr. crt.	Județul	Biroul de cadastru și publicitate imobiliară	Unitatea administrativ-teritorială	
57.		Târgu Lăpuș	orașul Târgu Lăpuș	
58.			comuna Băiuț	
59.			comuna Cernești	
60.			comuna Copalnic-Mănăștur	
61.			comuna Coroieni	
62.			comuna Cupșeni	
63.			comuna Groșii Țibleșului	
64.			comuna Lăpuș	
65.			comuna Suciul de Sus	
66.			comuna Vima Mică	
67.			Vișeu de Sus	orașul Borșa
68.				orașul Vișeu de Sus
69.				comuna Bistra
70.				comuna Leordina
71.		comuna Moisei		
72.		comuna Petrova		
73.		comuna Poienile de sub Munte		
74.		comuna Repedea		
75.		comuna Ruscova		
76.		comuna Vișeu de Jos		

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

